

ΕΚΔΙΔΕΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.ρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

“ΕΛΛΑΣ” ΔΕΛΤΙΟΝ
—“ΕΛΛΑΣ” ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 27 Μαρτίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 235

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Βαθειά, σ' ανόργωτο χωρίον,
πρωσινισμένος βρέθηκεν απ' τὰ σκοινιά
ὁ χιλικανός παλινός καθρέφτης.

“Αστράφτε ἄλλοτε ὡς χρυσάφι,
ὡς ποῦ τὴ γυλισμένη του χρυσῆ θωρεῖ
ὁ χρόνος τοῦ ἥρπαξεν ὁ κλέφτης.

Πόσοι, ὁ ψυχὴ μου, ἐκταχθῆκαν
καὶ πόσες εἶδεν ὁ καθρέφτης εὐμορφίαν
στὰ χρόνια του τὰ περασμένα!

“Ὅλες σὰν ἱσκιὼ ἀπαστοι διαβῆκαν
καὶ στὴ σκοινιά του ἡ παλινός του συντροφιά
ἔχουν τὰ κάλλει τους σαβανωμένα.

Ι. ΖΕΡΒΟΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

Ο “ΡΑΜΠΑΓΑΣ”, ΚΑΙ ΟΙ ΡΑΜΠΑΓΑΔΕΣ

ΕΤΣΙ φθάνομεν στὸ τρίτο σκέλος τοῦ Δημοκοπι-
κοῦ τριγώνου, στὸν τρίτο πατέρα τῆς νοθηγεν-
νήτου Σανίδα, τὴν Δημοκοπίαν τὴν δημοσιο-
γραφικήν.

Κι' αὐτὴ, ὅπως κ' οἱ ἄλλες δύο σύμμαχοί της,
ἡ Κυβερνητικὴ κ' ἡ Βουλευτικὴ Δημοκοπία, δὲν
εἶνε χθεσινή. “Ἐχει τὴν ἱστορίαν της κι' αὐτὴ,
κ' ἔχει τὴς ρίζες της στὴν λαϊκὴ συνείδησι—τὴς ρί-
ζες γιὰ τὴς ὁποῖες ἐκαλλιέργησε τὸ χωράφι κ' ἔρριξε
τὸν σπόρον τὸν γονιμώτατον, πρὸ εἰκοσι πέντε περίπου
χρόνων ὁ «Ραμπαγᾶς», ἡ δημοκρατικὴ ἐκείνη ἐ-
φημερίς τὴν ὁποῖαν ἐξέδιδε ἐπὶ δέκα συνέχῃ ἔτη ὁ
μακαρίτης Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, ὁ ἀγαθὸς καὶ
ἀρετῆς καὶ πνευματώδης ἐκείνος δημοσιογράφος, ὁ
πιστεύων ἐν πεποιθήσει ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ σωθῇ καὶ
θὰ θριαμβεύσῃ ἂν κυβερνηθῇ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν
Ρόκον Χοῦδαν καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν Φιλάρστον καὶ
ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν Μήλαν καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλ-
λους ἀδελφοὺς καὶ ἐξαδέλφους τοὺς περιτριγυρίζον-
τας καὶ περιλείχοντας αὐτὸν χάριν τῆς Ἰδέας...
καὶ τῆς ἀναθεματισμένης Ρεγκλάμας.

Ὁ «Ραμπαγᾶς» εἶνε ὁ εἰλικρινέστερον δημο-
κοπήσας καὶ ὁ συστηματικώτερον ἀερολογήσας ἀπὸ

ὅλους τοὺς ἄλλους δημοκόπους καὶ ἀερολόγους συν-
αδελφούς του, γι' αὐτὸ δὲ ἔχει καὶ ὅλα τὰ δικαιώ-
ματα νὰ προηγηθῇ ὡς σηματοφόρος τῶν σπερινῶν
δημοκόπων καὶ ἀερολόγων, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν
πολύ, ἴσως κατὰ τὰ ἑννέα δέκατα, γιὰ νὰ γεν-
νηθῇ κ' ἐπιβληθῇ ἡ Σανίδα.

Τὸν ἐγνώρισα πολὺ, ταραπολὺ, τὸν Κλεάνθη. Ἐ-
χμας συνδεθῇ στενώτατα. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ
τὸν ἐθαύμαζα. Μαὶ τὰ δύο τρία τελευταῖα χρόνια
τῆς ζωῆς του—τὰ δίσσεχτα χρόνια, ὅπως τὰ ἔχα-
ρακτῆριζε ὁ ἴδιος,—τὰ ἐξήσαμε σχεδὸν μαζῇ. Τὸν
ἐμελέτησα λοιπὸν κατὰ βᾶθος καὶ ἤμπορῶ σήμε-
ρα, ποῦ ἦλθεν ἡ κατ'ἀλληλὴ στιγμὴ νῆαν-αἰώμω τὴν
δρασίαν του καὶ νὰ τοῦ ἀπαγγείλω τὸν ἐπιμνημόσυ-
νον, νὰ 'πῶ γι' αὐτὸν ἐν ξηρᾷ εἰλικρινείᾳ ὅ,τι κα-
λὸν καὶ ὅ,τι κακὸν ἔκαμε στὴν τόπον μετὰ τὸ δροσερὸ
μυαλό του καὶ μετὰ τὴν παιγνιδιάρικην πέννα του.

Τὴν ἐφημερίδα του τὴν ἐχαρκατῆριζε ὡς πο-
λιτικοσατυρικὴν, ἕνα δὲ φεγγάρι, στὰ τελευταῖα τῆς,
καὶ ὡς δημοκρατικὴν. “Ἀν τὴν ἐχαρκατῆριζε ὁμοῦ
ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς «πατριωτικὴν» ἐφημερίδα, δὲν
θὰ ἤμπορούσε νὰ τοῦ εἰπῇ κανεὶς τίποτε.

Διότι ἦτο πραγματικῶς πατριωτικὴ ἡ ἐφη-
μερίς του, κι' ἂν τάρνηθῇ κανένας σήμερα ὅλα
στὸν Κλεάνθη, δὲν θὰ ἤμπορέσῃ ποτὲ νὰ τοῦ ἀρ-
νηθῇ τὴν ἀγνήν ἀγάπην ποῦ ἔκλειε στὰ πλατεῖά
του στήθεια γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸν πόνον ποῦ
ἐννοιοθε στὴν ψυχὴ του γιὰ τὰ χάλια τῆς.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε καὶ νὰ δημοκοπῇ,
ἐλαφρότερα μὲν καὶ ἱρασιτεχνικώτερα, ὡσάκτις τὸ
φύλλο του ἐπήγαινε καλὰ, βιαιότερα δὲ καὶ συστη-
ματικώτερα, ὡσάκτις τὸ φύλλο του ἐπαίρνε τὴν κάτω
βόλτα.

Ἱστορίαν βλέπετε, ἀρχίσαμε, ἀλλ' ἡ ἱστορία
μᾶς εἶνε ἀπαραίτητη. Τὸ παρελθὸν ἐδημιούργησε
τὸ παρὸν καὶ τὸ παρὸν θὰ μᾶς φέρῃ στὸ μέλλον.
Πρέπει λοιπὸν νὰ μελετήσουμε τὸ παρελθὸν γιὰ νὰ
νοιώσουμε τὸ παρὸν καὶ γιὰ νὰ μαντεύσουμε τὸ
μέλλον.

Ὁ «Ραμπαγᾶς» πρωτοεγγῆκε μετὰ ἕνα κύριον
ἄρθρον τοῦ κ. Γαβριηλίδου, εἰλικρινέστατον καὶ κα-
θόλου δημοκοπικόν, εἰς τὸ ὅποιον, πρὸς δικαιολο-
γίαν τοῦ τίτλου «Ραμπαγᾶς» περιείχετο ἡ φράσις:
«Εἴμεθα ὅλοι Ραμπαγάδες ἀπὸ τοῦ Ἀνωτάτου
μέχρι τοῦ κατωτάτου».

Ἡ φράσις αὐτὴ ἐχρησίμευσε καὶ στοὺς δύο
διευθυντάς τοῦ «Ραμπαγᾶ», καὶ στὸ Κλεάνθη καὶ
στὸ Γαβριηλίδην, ὡς εἰσιτήριον διὰ τὰς φυλακάς.
Καλλιτέρα ρεγκλάμα ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νεόβγαλτον ἐφη-
μερίδα, τὴν ὁποῖαν ἐξέδιδαν δύο ἀγνώστοι καθο-
λοκληρίαν ἄνθρωποι στὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν,
δὲν ἐχρησάζετο. Ὁ «Ραμπαγᾶς» ἐγνώρισθη, ὁ
«Ραμπαγᾶς» ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ ὁ
Κλεάνθης κατόπιν, ὅταν δὲν κατεδιώκετο καὶ δὲν
ἐφυλακίζετο πειὰ γιὰ τάντιθατικὰ ἄρθρα καὶ
ποιήματά του, μετὰ πόνον ἀνελογίζετο τὴν εὐτυχι-
σμένην ἐποχὴν, τὴν «χρυσὴν ἐποχὴν τῶν κατα-
διώξεων»—ὅπως τὴν ἔλεγε—ὅταν ἕνα ἄρθρον, σὺν
τὸ προαναφερθὲν κ' ἕνα ποίημα σὺν τὸ περίφημοι:
«Μικρὸ, μικρὸ ἀμούστακο, σ' ἐπήραμε ἀκόμα...» τοῦ
ἄνοιγε τὴν πόρτα τῶν φυλακῶν, τοῦ ἀνέβαζε τὴν
κυκλοφορίαν του στὸ εἰκοσαπλάσιον καὶ τὸν ἔκανε
νὰ πουλᾷ καὶ δύο δραχμὰς ἀκόμη κάθε φύλλον.

— Δὲν με καταδιώκουν πειὰ!.. Ἑλλησμώνησαν
τὸν «Ραμπαγᾶ»!.. Δὲν θέλουν νὰ τοῦ κάνουν πειὰ
ρεγκλάμα!.. μοῦ ἔλεγε συχνὰ κ' ἔσβυνε τὸ παράπονόν
του μέσα σὲναν πλατύτατον καὶ ὀμηρικώτατον
γέλωτα.

Αὐτός καὶ μόνον αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ποῦ τὸν ἀ-
νάγκαζε νὰ μὴ βγάξῃ, κι' ὅταν ἀκόμη ἐλοιμό-
τανε, ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὴν μάσκα τοῦ δημο-
κράτου καὶ ὁ λόγος αὐτός, τῶν εὐκόλων θριάμβων
καὶ τῆς αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας, τὸν ἀνάγκαζε
νὰ σκορπᾷ μ' ἀπλοχερίᾳ Κρύσσου στὸ Κοινὸν τὴς
ἀποτιθασιλικῆς ἰδέας, νὰ τοῦ δηλητηριάξῃ τὴν ψυ-
χὴν καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ, τὴν πρὸς τὸ Στέμμα
δυσπιστίαν τὴν ὁποῖαν αὐτὸς—τὸ γνωρίζω πολὺ
καλὰ—ἐν πεποιθήσει καὶ κατὰ βᾶθος δὲν ἔσθαινετο

Ἱπολεμοῦσε τὴν Βασιλείαν γιὰ νὰ μὴ λησμο-
νηθῇ. Τῆς ἐρριχνότανε χονδρικῶς γιὰ νὰ τὸν φυ-
λακίσουν. Ἐζητοῦσε νὰ φυλακισθῇ γιὰ ναυζήσῃ
τὴν κυκλοφορίαν του.

Καὶ τὸ ἐπέτυχεν ἐν μέρει, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ
βίου του. “Ὅταν συμμαχήσας μετὰ τὸν Ρόκον, ἄρ-
χισε νὰ ὑβρίζῃ καπηλικώτατα τὴν Βασιλείαν, μετὰ
ἄρθρα καὶ μετὰ ποιήματα, καὶ ὅταν ὁ Ρόκος ἀπὸ
τὰς στήλας τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἐφώνάζε πρὸς τὸν Βα-
σιλέα: «Γεώργιε Χριστιανέ, κύριον τὴν προίαν δὲν
θὰ εὐρίσκεσαι ἐπὶ τοῦ Θρόνου σου!» καὶ ἐγαρνίζε
τὰ ἄρθρα του μετὰ ἄλλα ἀσεβῆ κοροσφύζαλα, κατε-
διώχθη καὶ ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακάς καὶ εἶδε
κάποιαν βελτίωσιν τῆς κυκλοφορίας του, πρόσκαιρον

όμως, διότι τὸ ἀφίκοιτο κοινὸν εἶχε βαρυνθῆ πλέον τὰς καταδιώξεις τῶν δημοσιογράφων καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὴν ζαχαρένια του γιὰ τῶν Ἑθνομαρτύρων τὰ βάρη.

Ὁ «Ραμπανγὰς» ἐλησμονήθη καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν φυλάκισιν του τραγικωτάτη αὐτοκτονία του συνεκίνησε μόνον τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἐκτιμήσῃ τὴν χροστὴ καρδίαν του καὶ τὸ δρασερώτατον πνεῦμά του—ἔφησε δὲ καθολοκληρίαν ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον τὸν ἀδελφὸν Ἀχὸν, τὸν εὐκολὸς βαρυνόμενον καὶ ταχέως λησμονοῦντα.

ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Δημοκοπικὸν περιβάλλον δ' «Ραμπανγὰς» ἡ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸ Δημοκοπικὸν περιβάλλον; Ὁ «Ραμπανγὰς» ἐγέννησε τοὺς Ραμπανγὰδες, ἢ οἱ Ραμπανγὰδες τὸν ἐγέννησαν;

Ἀγλαχὴ, ἦτο τέτοιο τότε τὸ περιβάλλον, ὥστε ἐπρεπε ὁ «Ραμπανγὰς» νὰ δημοκοπῇ γιὰ νὰ ζήσῃ; Ἡ ἐδημιουργήσε αὐτὸς τέτοιο περιβάλλον γιὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ζῇ μέσα σ' αὐτὸ δημοκοπῶν;

Αὐτὸ πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ ἐξετασθῇ, διότι σ' αὐτὸ μέσα εἶνε χωμένη ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος, ἡ πρώτη καὶ κυριωτάτη ἀφορμὴ τῆς σημερινῆς Ραμπανγαδικωτάτης καταστάσεως.

Ὁ τίτλος τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ «Ραμπανγὰς»:

Ραμπανγὰ πορτραῖτα
γύρω σου ἴδω!

ταριχίζει σήμερον περισσότερον ἢ ποτὲ — καὶ σήμερον περισσότερον ἢ ποτὲ, περισσότερον ἢ ποτὲ κάθε ἄλλην φορὰν, καμαρώνει κανεὶς κρυμμένον ὑπὸ τὴν μάσκαν Προθυπουργοῦ, βουλευτοῦ καὶ δημοσιογράφου τὸν ἀληθινόν Ἀρχιραμπανγὰ, ὁ ὅποιος τότε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ:

Σκόλλος ποὶ γρυλίζει
ἐπὶ τὴν Ἀθήναι
ποῦ τὰ δόντια τρίζει
καὶ σὲ ἐπειλεῖ,
ποῦ γρυλίζει, στέρχει
τὴν τὸν κορυφῶν
καὶ δὲν τ' ἀνοίγει γέφυρα...

Ὁ τότε «Ραμπανγὰς» δὲν ἦτο τέτοιος. Εἶνε ὅμως τέτοιοι, καὶ ἀκόμη χειρότεροι, οἱ Ραμπανγὰδες οἱ σημερινοί. Κ' ἐλπίζομεν πῶς δὲν θὰ δυσκολευθῶμε νὰ τὸ ἀποδείξωμεν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

Οἱ δημιουργοὶ τοῦ Ραμπανγαδικοῦ περιβάλλοντος.

Ο ΦΙΛΟΣ

Νὰ σοῦ γυρεύῃ, θανεικὴ, νὰ κουβιλιέται σπῆτι σου, νὰ παίρνῃ ἀπ' τὰ τσιγάρου σου καὶ ἀπὸ τὰ μετρητὰ σου γιὰ γλέντι, γιὰ ξεράντωμα, νὰ σου τον μπρὸς στὴ μύτη σου, καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον νὰ ψάλλῃ μακριὰ σου, νὰ σ' ὀρεμάξῃ λαίμαργα μονάχα τὴ τακκούλα σου. κἄποτε τὴ γυναικὴ σου, πολλές φορές τὴ δούλᾳ σου ὅσο δὲν βλέπεις, νὰ σοῦ λέγῃ, πῶς εἶσαι γιὰ προσκόνημα μ' ἄμα τὸν νοῖωσός σε κανὲν ἀνάποδός του κίνημα, ν' ἀργίση τὰ γαυγίσματα ὡσὲν διωγμένοι σκύλος... —αὐτὸς λοιπὸν, νὰ τὰς γερῶ, ἀποκαλεῖται... Φίλος!!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΣΗΜΑΙΑΙ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

Δὲν με συνεκίνησε καθόλου τὸ θέαμα. Τὶ κρῖμαι! Δευτέρα ἀπόγευμα, παρ' ἀμνησὶ τῆς Ἑθνικῆς ἐφορτῆς. Διέσχισα τὴν οὐδὴν Σταδίου μετ' τὸ τραί, ἀνερχόμενος πρὸς τὸ Σύνταγμα, μαζὶ μ' ἕνα φίλόν μου.

Ἐκεῖ, παρὰ τὸ Ἀρσάκειον, τὸ τραί ἐσταμάτησε πρὸ πυκνῆς μάζης ἀνθρώπων, νεαρῶν ὁπουοῦστων, καθὼς φαίνεται, βαδίζοντων μετ' ἡμᾶς ἡρεμον καὶ κανονικὸν κατὰ τετράδας.

Ὁ ὁδοφύλος ἐσφύριξε, ὅχι διὰ νὰ τοὺς ἀποδοκιμάσῃ ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς εἰδῇ ποιήσῃ νὰ παραμερίσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ κατὰ τετράδας βαδίζοντες, παρεμύσαν, ὁ ὁρμος ἐλευθερώθηκε καὶ τὸ τραί ἐξηκολούθησε νοχελῶς τὴν πορείαν του.

Εἶδομεν τότε ὅλην τὴν κορυφὴν, τὴν Ἑθνικὴν πομπήν, ἡ ὁποία ἐπορεύετο ἐν συγχαίσει νὰ στέλῃ κανενὸν ἀνδριάντα καὶ τῆς ὁποίας πομπὴ εἶντο τρεῖς ἀσφύροι, οὐκ ὀλίγοι ντρεῖς ἄλλοι τὸν Πατριάρχον, τὸν Ἀθανάσιον Διάκον καὶ τὸν Παπαφλέσαν. Ὁ μεταίτης ἐκρατοῦσε καὶ μίαν γαλανόλευκον.

—Ὁ φίλ! εἶπαμεν ὁ φίλος μου καὶ ἀπέστρεψε μετ' ἀπογορευτικῶς τὸ πρόσωπόν.

—Ὁ φίλ! εἶπαμεν ὁ φίλος μου καὶ ἐπροσέτιθη νὰ ἀνιχνεύσῃ ὁρμηγὸν τὴν οὐρανίαν.

Μετ' ἄλγυν ὄραν, περὶ τὴν οὐρανίαν τοῦ ἡλίου, ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς οδοῦ Κηφισίας ἀναπνέοντες τὸ ἄρωμα τῶν κίλων καὶ εὐφραίνόμενοι μετὰ τὰ πρῶτα ἀνδιεξήματα φέλλα, τὰ στολίζοντα τὰ πλατάνια.

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

—Μπῆ! τὰ παιδιὰ!

—Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ!

—Γυρίζουν ἀπὸ τὰ γυμνάσια!...

—Τὰ ξεθεῶνεν γιὰ νὰ τὰ παρατάξουν αὐριο στοὺς δρόμους...

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!

Τὰ παιδιὰ ἐπέρασαν ἀπὸ μπροστὰ μας! Τὰ κακόμοιρα!... Ἐξηντὰ ἔκριναν ἀπὸ τὴν κόρυμνον. Ἡ γαλανόλευκος δὲν ἐλείπε! Τὴν ἐκρατοῦσε ἕνας τόσος δὲ μὴ σκοπικὸς ἀσπροντιμένος μπεπὲς! Καὶ τὴν ἐκρατοῦσε μετὰ ἡ ἐπερηφάνεια!...

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

Καὶ τὸ τραίπανον ἐκροτοῦσε. Ἀκομπανιόριζε μετὰ τοὺς ρυθμικοὺς κροτοὺς τὴν ψευδίαν, τὴν μεγά-

λὴν ψευδίαν εἰς τὴν ὁποίαν πνίγομεν τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πνίγομεν αὐτὸ τὸ μέλλον!...

Τὸ μάθημα μένει βουδὸ!... Γιατί νὰ μένῃ βουδὸ τὸ μάθημα; Γιατί στὰ οὐράνια χεῖρ σου νὰ μὴ γυνοκαρπύῃ, Πατέρη, ἕνα χαμόγελο;

Ἄχ, γιατί ὁ ἀνδρίας τοῦ Πατριάρχου νὰ μὴ ἀνοίγῃ τὰ χεῖρ σου νὰ μὴς φωνάξῃ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, νὰ μὴς διδάξῃ τὴ καθήκοντά μας;

Ἄχ, γιατί τὸ μαρμάρεινο χεῖρ τοῦ Πάπα δὲν κινεῖται νὰ μὴς δείξῃ τὸν δρόμον τῆς ἀληθείης Ἑθνικῆς ζωῆς, νὰ μὴς βολεύσῃ τὸ στόμα, νὰ μὴς κατελῶσῃ ἀκόμη, ὡπὼς καὶ τὸ ἀξίζομεν;

Ἀλλοίμονον! Τὸ στόμα τοῦ Πατριάρχου μένει βουδὸ, τὸ χεῖρ τοῦ Πάπα μένει μουδιασμένο. Μόνον τὰ ἰδικὰ μας στόματα ἀνοίγονται γιὰ νὰ ζητωκραυγάζουν καὶ μόνον τὰ ἰδικὰ μας χεῖρ κινεῖται γιὰ νὰ κρατοῦν τὰς σημαίας καὶ γιὰ νὰ κτυποῦν τὰ τύμπανα!

Τρίτη πρωὶ Ἑορτασὰς τοῦς ἀγαθοὺς διδασκάλους δύο τριῶν σχελίων, οἱ ὅποιοι ἀφῆλθοντες τὴν βροχὴν παρέταξαν τοὺς μικροὺς λευκοντυμένους μαθητὰς τῶν, μετὰ σημαίας καὶ μετὰ τύμπανα, περὶ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐχειροκρότησαν τοὺς ἐπιτηδειώτατα μετακαταζόμενους τὴν Ἑθνικὴν ἐφορτήν, πρὸς ἀτομικὴν ρεκάμην.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ, ἐσκέφθηκα, ὅταν μεταβρίον γαλανόλευκον ὁ ἀκολουθῶν τις εἰκαστικὰ παραδόσεις τῶν διδασκάλων τῶν.

Ὅ,τι τοὺς ἐδίδαξαν, θὰ διδάσκον. Ὅπως τοὺς ἐπέβαλαν εἰς τὴν ψυχὴν τοὺς τὸν πατριωτισμόν, θὰ τὸν ἐποθέλουν καὶ αὐτοὶ στὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν τῶν μεταβρίων.

Καὶ δι' αὐτὸ τοῦ τρόπου οἱ Ἑλλήνες ἐπὶ αἰετρίαν ἔσονται εἰς τὴν βωμὴν τῆς πατρίδος σημαίας καὶ τύμπανα μόνον θὰ καταθέτουν.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὴν ἑνὴν Ἀπορίδιον δὲν θ' ἀποστέλλεται πλέον στὰς Ἐπαρχίας διὰ τοῦ Προκτορείου τῶν Ἑθνομειρίδων.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὅποιοι θὰ θέλουν ἴσως νὰ διαβάξουν τὸν «Νουμά» καθιερώσαμεν δι' αὐτοὺς τὰς

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀντὶ τῶν ὁποίων θὰ ὑποχρεώνεται τὸ γραφεῖον νὰ ποστέλλῃ τὸ φύλλον τακτικῶς εἰς τοὺς προπληρόνοντας ἐπὶ

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ χαρτονομίσματος ἢ διὰ γραμματοδύμων Ἑλληνικῶν.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΓΟΡΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΜΠΕΡΤ

Παῖσις

(Ἡ φωνὴ τοῦ Πικριλοῦ ποῦ τραγουδεῖ ἀπὸ τὸ βάλανος τοῦ κήπου)

Τὴν δὲνε Σιμωνίττα
Τὴν κόρη ποῦ ἡγαπῶ,
Τὴν κόρη ποῦ λατρεύω...

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κοιμᾶται. Κανεὶς, δὲν εἶν' ἀλήθεια, δὲν τὴν ἐδῆλεπεν νὰ κοιμᾶται δὲν θὰ ἐνοιωθε τὸν πόνο ποῦ τὴν κρατεῖ. Ὅταν κοιμᾶται δὲν τὴν κοιτάζω, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκκαθάρω τὸ ἄγνό της πρόσωπο ἐπ' ἄνω στὸ παρθενικὸ της προσκήρυξον. Τὴ μέτωπό της τὸ στεφανώνει ἀκόμη ἡ ὑπερκατὴ ἐκείνη μελαγχολία ποῦ ἔτρενε ἡ ὠμορ-

φία της ὅταν περιέμενε στὴ μητρικὴ ἐστία τὸ νεῦμα τῆς μοίρας.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἀλήθεια. Φαίνεται κἄποτε σὺν νὰ τῆς ἐκκαθάρω ἡ πρωτογενὴς τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ ἐπιπλεύσῃ στὸν ὕπνο της σὺν ἑνᾷ ἄρριζο λουλοῦδι ἐπ' ἄνω στὸ ἀναπνεύσιμο νερό.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Μοῦ φαίνεται κἄποτε τὰ μάτια της, πίσω ἀπὸ τὰ ἄπληλ βλέφαρα, σὺν νὰ με κοιτάξουν μετὰ παρθενικὸς τους βλέμμα ἐκκαθαρόμενο. Ἄ, ἂν εἴμπορὸς νὰ ἐκκαθάρω ὅλην τὴν ὑπὸν τῆς! Ὅ, εἴμπορὸς σὺν ἴσως! Ὅ, εἴμπορὸς, νικτρά;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ὅ, εἴμπορὸς. Ἰσως τίποτε δὲν ἐχέλασε μέσα της, τίποτε δὲν ἀσκήμισε. Δὲν σὲς φαίνεται ποῦ σὲ μερικὲς στιγμὰς ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ κορμὶ της σχεδὸν ἡ λάμψις μιᾶς μεταμορφώσεως;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ἄ, τὸ ἡαῦμα, τὸ ἡαῦμα! Ἄν ὁ Βιργίλιος τὴν ἐδῆλεπε, τῆς ὁμιλοῦσε...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ὅ, τὴν ἰδῇ.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Πότε;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Σήμερον, ἴσως σὲ λίγο.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ὅ, τὸν ἀναγνωρίσῃ ἐκείνη; Τί θὰ τοῦ πῇ; Κι' ἐκεῖνος τί θὰ τῆς πῇ; Ποῦ θναῖο ὠνεῖρσθηκε;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Βίβλια, ἕνα θαυματουργὸ θναῖο.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κεῖ ποῖο θαυμαστὸ θναῖο πλάνημα θὰ ἔχῃ ἐξέλθῃ τῇ ζωῇ του ὅταν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ πρῶτ' ὅπου ἦθελε στὴ θύρα γιὰ νὰ πᾶν τὸ θναῖο κορμὶ τοῦ

ἀδελφοῦ.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (μετὰ συγκίνης). Ἦλθε ὁ ἴδιος στὴ θύρα;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ὁ ἴδιος, μετὰ δύο δούλους, λίγο ὕστερον ἀπὸ τὸ χάριμα, γιατί εἶχε λάβῃ τὴν εἰδησιν. Τοῦ ἐδῆλεψε ὁ νεκρὸς τιμωμένος σ' ἕνα πνί. Τὸν ξεχώρισε, ἀπὸ ἕνα παρὰ ὅπου. Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸν ἐκοίταξε γιὰ πολλὴν ὥραν καὶ ὕστερον τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο γιὰ τόσην ὥραν ποῦ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ εἴμπορὸς νὰ ξεκολλήσῃ τὰ χεῖρ του ἀπ' ἐκεῖνο τὸν πᾶγο. Ἀκολουθῆτε ἀνέμεσα στὸ θερμὸ κήπιο, στὴν ὁμίλη, τοὺς δύο δούλους ποῦ ἔφεραν τὸ λείψαν στὴ μητέρα. Ἄ, ἂν ἦθελε ἔχῃ ἀκούτῃ τὸ τρομακτικὸν εὐρησμά της τρελλῆς ποῦ ὅλη τὴ νύκτα εἶχε κρατῆσθαι τὸ σκοτωμένο μετὰ στήν ἀγκαλιὰ της καὶ εἶχε δεχθῇ ἐπ' ἄνω της τὸ αἷμα τοῦ ἴσου στὴν τελευταία στεγνὴν! Ἄ, ἂν τὴν ἦθελε ἔχῃ ἰδῇ μουσκαμμένην ἔτσι!...

Παῖσις

Ἦστε, ποῖο θναῖο θὰ εἴμπορὸς νὰ ὀνειρευθῇ;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (μετὰ ἐξίστης). Ἐνα θαυματουργὸ θναῖο. Θεοδότη, ὅπου ἡ μέθη ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἔχῃ εἰσερθεῖ, σὲ χειμᾶρους, ὑπερκατῇ. Ἐνα νεανικὸ θναῖο καὶ θεῖο ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐγίναν ἕνα ἴδιο πρᾶγμα, ἀπείρως ὠριότερο καὶ ὑψηλότερο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...